

Mesia, Omul Durerii

Flavius Laurian Duverna

Mesia, Omul Durerii

Motto: (Biblia, Isaia 53)

Cine-a crezut, ce se vestise
Prin Duhul Sfânt poporului?
Și cine brațu-I, cunoscuse,
Ca brațul tare-al Domnului?

Căci a crescut, 'nainte Lui
Ca o Odraslă și-un Lăstar,
Din brazde-ale pământului
Uscat, fără de ploaie-n dar.

N-avea mărire-n frumusețe,
Nici strălucire să ne-atragă,
Dar în conceptele-I mărețe
El avea dragostea întreagă.

Nimic, nu avea să ne placă
În drumul jertfei salvatoare,
Și-nfățișarea-I prea săracă
La mulți era respingătoare.

Disprețuit de noi ca oameni
Și drept numit, Omul durerii,
El a chemat la Sine fameni
În susur dulce-al mângâierii.

Ca om, obișnuit cu suferința
Prin lipsuri și nevoi trecând,
A demonstrat, ce-i umilința
Vestea cea bună predicând.

Când istovit crucea-Și ducea
Era disprețul făr-de teamă,
Încât privirea-ți, se-ntorcea
Și noi, nu am luat în seamă.

Însă-ale noastre, neputințe
În trupul Său El le-a purtat,
Căci boli și multe suferințe
Asupra Lui, toate le-a luat.

Dar noi crezut-am că-I lovit
De Dumnezeu, Cel Creator,
Și-aspru smerit și pedepsit,
Ca bun exemplu, al tuturor.

Dar El, era atunci străpuns
De ale noastre mari păcate,
Cu sulița, în coasta împuns
De bună voie-a primit toate.

Pedeapsa ce ne-aduce pace
Cu-al ei calvar L-a copleșit,
Dar rănilor-i, ce-a putut face
Prin jertfa Lui ne-a mântuit.

Ea a fost pusă asupra Lui
În rolul Sfânt de Mântuire,
Căci Tatăl n-a dat nimănui
Solemnul plan de izbăvire.

Noi rătăceam și băjbâiam
Ca oile, de cârd pierdute,
Și pretutindeni, pribegeam
Pe căi deloc necunoscute.

Și-n drumul nostru fiecare
Străin mergea pe calea lui,
Neauzind, dulcea chemare
În glasul sfânt al Domnului.

Dar El, făcut-a ca să cadă
Asupra Lui, ca și-un izvor,
Nelegiuiri multe, grămadă,
Strânse-n păcatul, tuturor.

Când a fost crâncen chinuit
Nu a deschis gura-I de loc,
Și când cei răi L-au palmuit
A răbdat proba cea de foc.

Ca un miel, spre măcelărie
Când îl aduci pentru tăiere,
Tăcut mergea, ca jertfa vie
În clipele-I, de grea durere.

Și ca și-o oaie, ce stă mută
Când ea-i dusă la tunsoare,
Nu a deschis gura-I tăcută

În cea mai cruntă apăsare.

Când a fost dus la judecată
Cine din cei din acea vreme,
Crezut-au ca-Și merita plată
Lovit de-ale lumii blesteme?

Cine crezut-a c-a fost șters
El, de pe pământul celor vii,
Ca iar să-aducă, în Univers
Pacea cea sfântă, din vecii?

Lovit de moarte când a fost
Sub vina strânsă, a tuturor,
Cine-a-nțeles, al vieții rost
Că S-a jertfit pentru popor?

Groapa I-a fost între cei răi,
Mormântul Lui cu cel bogat,
Dar pentru toți dușmanii Săi
El pân-la moarte S-a rugat.

Măcar că El, nu-a săvârșit
Ca și-om trăind, nelegiuire,
Nici vicleșug, nu s-a găsit
În inima-I, și-a Lui vorbire,

Găsit-a Domnul 'n-a Sa cale
Să-L umilească-n suferință
Ca imnuri sfinte și-osanale
Să aibă-n veci recunoștință.

Dar după ce viața-Și va da
Jertfindu-Se, pentru păcat,
Trăind în veci, va constata:
Că nu în van, morții S-a dat!

Sămânța-I sfântă de urmași
El, o v-a vedea cu bucurie,
Cum în credință, primii pași
Și-i pun pe Sine-Și, temelie.

Astfel, în zilele ce vor urma
Lucrarea-I mult va propăși,
Căci nimeni nu o va curma
Din mersul său, de-a ispăși.

În Duhul Sfânt, s-o înviora

Când rodul muncii va privi,
Și dragostea Lui, tuturor
Prin harul sfânt, va împărți.

Prin sfânta Lui neprihănire
Pe multi păcătoși va pune,
Dup-a lui Dumnezeu voire
În viața ce n-o mai apune.

Pentru c-a luat asupra Lui
Poveri de mari nelegiuiri,
Primi-va în planul Cerului
Puteri regești, între măriri.

Și pentru că Însuși pe Sine
De bună voie, S-a predat,
La moarte fără împotrivire
El va fi și Preot, și-Mpărat.

În numărul, cel fără-de lege
Cei răi L-au pus și socotit,
Spre a se vede, și înțelege
Că pentru om, El S-a jertfit.

Astfel, păcatele El a purtat
A celor mulți, foști vinovați,
Și pân-la moarte S-a rugat
La Tatăl Său, de-a fi iertați.

Flavius Laurian Duverna